மூன்ருவது அத்தியாயம்.

பௌஷ்யபர்வம்.

(உதங்கரிஷி ஜனமேஜயராஜாவை ஸர்ப்பயாகஞ்செய்யத் தூண்டியது.)

பரிக்ஷித்தின் புத்திரராகிய ஜனமேஜயர் ஸஹோதரர்களுடன்கூடக் குருக்ஷேத்திரத்தில் நீண்டகாலம் செய்யத்தக்க ஸத்திரமென்னும் யாகத்தைச்செய்தார். அவருக்கு ஶ்ருதஸேனன், உக்கிரஸேனன், பீமஸேனனென மூன்று ஸஹோதரர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் அந்த ஸத்திரயாகத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கையில் ஸரமையின் பிள்ளையாகிய நாய் (= ஸாரமேயன்) வந்தது. அது ஜனமேஜயருடைய ஸஹோதரர்களால் அடிக்கப்பட்டு அதிகமாக ஊளையிட்டுக்கொண்டு தன் தாயின் ஸமீபத்திற்குப்போயிற்று. அஃது அதிகமாக ஊளையிடுவதைப்பார்த்து, அதன்தாய், 'நீ ஏன் அழுகிருய்? யாரால் அடிக்கப்பட்டாய்?' என்று கேட்டது. இவ்வாறு கேட்கப்பட்ட அந்த நாயானது, 'ஜனமேஜயனுடைய ஸஹோதரர்களால் அடிக்கப்பட்டேன்' என்று தாய்க்கு மறுமொழிசொல்லிற்று. அதற்குத்தாய், 'நீ அடிக்கப்பட்டிருப்பதனுல் நிச்சயமாக அங்கே பிழைசெய்திருக்கவேண்டும்' என்று மறுபடியும் சொல்லிற்று. நாய், தாயைநோக்கி, 'நான் சிறிதும் பிழைசெய்யவில்லை; ஹோமத்திரவியங்களைப் பார்க்கவுமில்லை; நாவினுல் தீண்டவுமில்லை' என்று திரும்பவும் சொல்ல, அதைக்கேட்டு, அதன் தாயாகிய ஸரமை பிள்ளையின் துக்கத்தினுல்

வருத்தங்கொண்டு ஜனமேஜயர் தம்ஸகோதரர்களுடன் தீர்க்கஸத்திரஞ்செய்துகொண்டிருந்த இடத்திற்கு வந்து கோபத்துடன் ஜனமேஜயரைப்பார்த்து, 'இந்த என் பிள்ளை சிறிதும் பிழைசெய்யவில்லை; ஹவிஸுகளைப் பார்க்கவுமில்லை; நாவினால்தீண்டவுமில்லை; எதற்காக அஃது அடிக்கப்பட்டது?' என்று கேட்டது. அவர்கள் ஒன்றும்பேசவில்லை. அந்தஸரமை, அவர்களைப்பார்த்து, 'இந்த என் பிள்ளை பிழைசெய்யாமலிருக்கையில் அதை அடித்ததனால் உங்களுக்குத்தெரியாமலே ஓர் ஆபத்து வரப்போகிறது' என்று சொல்லிற்று.

தேவலோகத்து நாயாகிய ஸரமையினால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட ஜனமேஜயர் மிக்கபரபரப்பும் துக்கமுமுள்ளவரானார். அவர், அந்த ஸத்திரயாகம்முடிந்தபிறகு ஹஸ்தினபுரம்போய், 'என்னுடைய பாபமென்னும் பேயை ஓட்டத்தகுந்தவர் யார்?' என்று தகுந்த புரோஹிதரைத்தேடுவதில் பெருமுயற்சி செய்தார். அந்தப்பரிக்ஷித்தின் புத்திரராகிய ஜனமேஜயர் ஒருநாள் வேட்டைக்குப் போகையில் தமது தேசத்தைச்சேர்ந்த ஓரிடத்தில் ஓர் ஆஶ்ரமத்தைப்பார்த்தார். அதில் ஶ்ருதஶ்ரவஸென்று பெயருள்ள ஒரு ரிஷி இருந்தார்; அவருக்குத் தவஞ் செய்துகொண்டிருப்பவராகிய ஸோமஶ்ரவஸ் என்னும் புத்திரர் ஒருவர் இருந்தார்; பரிக்ஷித்தின் புத்திரராகிய ஜனமேஜயமகாராஜர், அந்த ஶ்ருதஶ்ரவஸின் புத்திரரிடம்போய் அவரைத் தமக்குப் புரோஹிதராயிருக்கும்படி வேண்டினார். அந்த ஜனமேஜயர் அந்த ஶ்ருதஶ்ரவஸ் என்னும் ரிஷியை நமஸ்கரித்து, 'பகவானே! இந்த உமதுபுத்திரர் எனக்குப்புரோஹிதராக இருக்கவேண்டும்' என்று சொன்னார். இப்படிச்சொல்லப்பட்ட அந்தஶ்ருதஶ்ரவஸ் என்னும் ரிஷி, ஜனமேஜயரைப் பார்த்து, 'ஓ! ஜனமேஜய! இந்த என் புத்திரன் பெண்நாகத்தினிடம்பிறந்தவன்; சிறந்த தபஸுள்ளவன்; வேதாத்தியயனம் பூர்ணமாகச்செய்தவன்; என்னுடைய தவத்தின் சக்தியும் நிரம்பினவன்; என்னுடைய ரேதஸைக்குடித்த அந்தப்பெண்நாகத்தின் கர்ப்பத்திற்பிறந்தவன்; இவன் மகாதேவராகிய பரமசிவனால் ஏவப்பட்ட பூதத்தைத்தவிர மற்ற உன்னுடைய பாபப்பேய்கள் எல்லாவற்றையும் ஓட்டுவதற்குச் சக்தியுள்ளவன். ஆனால்,இவனுக்கு ரகஸ்யமான ஒருவிரதம் உண்டு; அதாவது இவனிடம் எந்தப்பிராம்மணனாவது ஒருபிரயோஜனத்தை விரும்புவானானால், அவனுக்கு இவன் அதைக்கொடுத்துவிடுவன்; இஃது உனக்கு இஷ்டமானால் அப்போது இவனை அழைத்துக்கொண்டுபோ' என்று சொன்னார். அவரால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட ஜனமேஜயர், 'பகவானே!

அஃது அப்படியே ஆகுக' என்று அவருக்கு மறுமொழிகூறி, அந்தப்புரோஹிதரை அழைத்துக்கொண்டு திரும்பிவந்து, 'இவர் என்னால் புரோஹிதராக வரிக்கப்பட்டவர். இவர் எதைச்சொல்லுவாரோ அதை நீங்கள் சங்கிக்காமற் செய்யவேண்டும்' என்று ஸஹோதரர்களுக்குச்சொன்னார். இவ்வாறு அவராற் சொல்லப்பட்ட அவர்ஸஹோதரர்களும் அப்படியே செய்தனர். அவர் அவ்வாறு தம் ஸஹோதரர்களுக்குக் கட்டளையிட்டுத் தக்ஷசிலாநகரத்தை எதிர்த்துச்சென்று அந்தத்தேசத்தைத் தம் ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொண்டார்.

இந்தச்சமயத்தில், [1]அயோதரென்று பெயர்பெற்ற தௌம்யரென்னும் ஒருருரிஷி இருந்தார்; அவருக்கு உபமன்யு, ஆருணி, பைதன் என்று மூன்றுசிஷ்யர்கள் இருந்தார்கள். அந்தரிஷி பாஞ்சாலதேசத்தவனான ஆருணியென்னும் சிஷ்யனைநோக்கி, 'போ; கழனியின் மடையைக்கட்டு' என்றுசொல்லி அனுப்பினார். உபாத்தியாயரால் கட்டளையிடப்பட்ட அந்தப்பாஞ்சால தேசத்தவனாகிய ஆருணி அங்கேபோய் அந்தக்கழனியின் மடையைக்கட்டுவதற்கு முடியாமல் கஷ்டமடைந்து, 'இருக்கட்டும்; இவ்வாறுசெய்வேன்' என்று ஓர் உபாயத்தைக் கண்டறிந்தான்; அவன் அந்தக்கழனியின்மடையில் படுத்துக்கொண்டான்; அவன் அவ்வாறு படுத்தபோது அந்தத்தண்ணீர் போகாமல் நின்றுவிட்டது. பிறகு, ஒருகால், உபாத்தியாயராகிய அயோததௌம்யர் மற்ற இரண்டுசிஷ்யர்களையும்நோக்கி, 'பாஞ்சால தேசத்தவனான ஆருணி எங்கே போனான்?' என்று கேட்டார். அவர்கள், 'பகவானே! 'போ; கழனியின்மடையைக்கட்டு'என்றுசொல்லிஉம்மாலேயே அனுப்பப்பட்டான்' என்று அவருக்கு மறுமொழி கூறினர். அவர்கள் இவ்வாறு சொன்னபின், அவர் அந்தச்சிஷ்யர்களைப்பார்த்து, 'ஆனால், அவன் போனஇடத்திற்கே நாமெல்லோரும் போவோம்' என்று சொல்லி அவனை அழைப்பதற்காக அங்கேசென்று, 'ஓ! பாஞ்சாலதேசத்து ஆருணியே! எங்கிருக்கிறாய்? குழந்தாய்! வா' என்றுகூவினர். அந்தஆருணி உபாத்தியாயருடைய அந்தச்சொல்லைக்கேட்டு அந்தக்கழனிமடையினின்றும் உடனேயெழுந்து அந்த உபாத்தியாயரிடம் வந்துசேர்ந்து, 'நான் இதோ இருக்கிறேன்; இந்தக்கழனிமடையில் வெளியிலேபோகும்ஜலம் கட்டமுடியாமலிருந்ததைக்கட்டுவதற்குப் படுத்திருந்தேன்; பகவானுடைய சப்தத்

1 இரும்புபோன்ற தந்தங்களையுடையவர்; ஆபோதர் என்றும் பாடம். ஆபோதர் = அபோதர் (=ஜலம் சாப்பிடுகிறவர்) குமாரர்; அயோதர் என்பதே மேல்வருகிற கதைக்குப் பொருந்துகிறது.

தைக்கேட்டுத்தான் உடனே கழனிமடையைப் பிளந்துகொண்டு உங்களிடம் வந்தேன். ஆதலால், பகவானுகிய உங்களை நமஸ்கரிக்கிறேன். நான் செய்யவேண்டிய காரியத்தை நீங்கள் கட்டளையிடவேண்டும்' என்று உபாத்தியாயரைப் பார்த்துச்சொன்னுன். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்த உபாத்தியாயர், 'நீ கழனியின்மடையை உடைத்துக்கொண்டு எழுந்ததனுல்[1] உத்தாலகனென்று பெயருள்ளவனுக ஆவாய்' என்றும், 'என்சொல்லை நிறைவேற்றினதனுல் நீ ஶ்ரேயஸை அடைவாய்; எல்லா வேதங்களும் எல்லாத் தர்மசாஸ்திரங்களும் உனக்குப் பிரகாசிக்கும்' என்றும் அனுக்கிரகித்தார். இவ்வாறு உபாத்தியாயராற் சொல்லப்பட்ட அந்த ஆருணி தனக்கு வேண்டிய இடத்திற்குச் சென்றுன்.

பிறகு, அந்த அயோததௌம்யரென்னும் உபாத்தியாயர் தம்முடைய மற்றொரு சிஷ்யனை உபமன்யுவைப்பார்த்து, 'குழந்தாய்! உபமன்யுவே! பசுக்களை மேய்' என்று அனுப்பினுர். அவன் உபாத்தியாயர் சொல்லியபடி பசுக்களை ரக்ஷித்தான். அவன் பகலில் பசுக்களைக் காப்பாற்றிச் சாயங்காலத்தில் குருவின் வீடுவந்து அவர்முன்னின்று நமஸ்காரஞ் செய்துகொண்டிருந்தான். அவன் புஷ்டியாயிருப்பதைக்கண்டு, உபாத்தியாயர், 'குழந்தாய்! உபமன்யுவே! எதைக்கொண்டு நீ ஜீவனஞ்செய்கிருய்? மிகவும் புஷ்டியாயிருக்கிருயே?' என்று கேட்க, 'ஐயா! பிக்ஷையினுல் ஜீவனஞ் செய்கிறேன்' என்று அவன் உபாத்தியாயருக்கு மறுமொழி சொன்னுன். உபாத்தியாயர் திரும்பவும் அவனைப்பார்த்து, 'பிக்ஷையை எனக்குக் காண்பியாமல் உபயோகிக்க வேண்டாம்' என்று கூறினுர். அவன், 'அப்படியே ஆகுக' என்றுசொல்லிப் பிக்ஷையெடுத்து வந்து அதை உபாத்தியாயருக்குக் காண்பித்தான். அந்த உபாத்தியாயர் அவனிடமிருந்து பிக்ஷமுழுவதையும் வாங்கிக்கொள்ள அவன், ஸரியென்று சொல்லி மறுபடியும் பசுக்களை மேய்த்துக்கொண்டிருந்தான். பகற்காலத்தில் மேய்த்து ஸாயங்காலத்தில் குருவின் வீட்டுக்குவந்து குருவின்முன் நின்று நமஸ்கரித்துக்கொண்டிருந்தான். உபாத்தியாயர், அப்படிச்செய்தும் அவன் புஷ்டியாகவே இருந்ததைக்கண்டு, 'குழந்தாய்! உபமன்யு! உன்னுடைய பிக்ஷமுழுவதும் மிச்சமின்றி நான் எடுத்துக்கொள்ளுகிறேன்; எதனுல் இப்போது ஜீவனம்செய்கிருய்?' என்று அவனைக்கேட்டார்; இப்படிக்கேட்கப்பட்ட அவன், 'பகவானுகிய உங்களுக்கு முதல்பிக்ஷையைக் கொடுத்துவிட்டு இரண்டாமுறை பிக்ஷ எடுக்கிறேன்; அதனுல் ஜீவனஞ் செய்கி

1 பிளக்கிறவன்.

றேன்' என்று அவருக்கு மறுமொழி சொன்னான். உபாத்தியாயர் திரும்பவும், 'இஃது ஒழுங்கான குருகுலவாஸமன்று; பிக்ஷை எடுத்து ஜீவிக்கிற மற்றவர்களுடைய ஜீவனத்துக்கு விரோதஞ் செய்கிறாய்; இவ்வாறு நடப்பதனால் நீ ஆசைக்காரனாகிறாய்' என்று சொன்னார். அவன் ஸரியென்று சொல்லிப் பசுக்களை ரக்ஷித்து வந்தான்; திரும்பவும் ரக்ஷித்துக்கொண்டு உபாத்தியாயர் க்ருஹம்வந்து உபாத்தியாயர் முன்னின்று நமஸ்காரஞ் செய்தான். உபாத்தியாயர், அப்படிச்செய்தும் அவன் புஷ்டியாகவேயிருந்ததைக்கண்டு, மறுபடியும், 'குழந்தாய்! உபமன்யு! நான் உன்னுடைய பிக்ஷைமுழுவதையும் எடுத்துக்கொள்ளுகிறேன்; வேறு பிக்ஷையும் நீ எடுக்கிறதில்லை; நீ மிகவும் புஷ்டியாயிருக்கிறாய்; எதனால் ஜீவனஞ்செய்கிறாய்?' என்று கேட்டார். இப்படிக்கேட்கப்பட்ட அவன், உபாத்தியாயரைப் பார்த்து, 'ஐயா! இந்தப் பசுக்களின்பாலால் ஜீவனஞ்செய்கிறேன்' என்று உத்தரம்சொன்னான். அவனுக்கு உபாத்தியாயர், 'இது ஸரியன்று; பாலை உபயோகிப்பதற்கு நான் உனக்கு அநுமதிகொடுக்கவில்லை' என்று சொல்ல, அவன், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று பிரதிஜ்ஞை செய்து பசுக்களை ரக்ஷித்து, திரும்பவும் உபாத்தியாயர் வீடுவந்து அவர்முன்னின்று நமஸ்கரித்துவந்தான். உபாத்தியாயர், அவன் புஷ்டியாகவே இருப்பதைக்கண்டு, 'அப்பா! உபமன்யு! நீ பிக்ஷையும் சாப்பிடுகிறதில்லை; வேறு பிக்ஷையும் எடுக்கிறதில்லை; பாலையும் குடிக்கிறதில்லை; மிகப் புஷ்டியாகவேயிருக்கிறாய்; எதனால் இப்போது ஜீவனஞ்செய்கிறாய்?' என்று கேட்டார். இவ்வாறு கேட்கப்பட்ட அவன், 'ஐயா! இந்தக்கன்றுகள் தாய்களின் முலை குடித்து வாய்க்குவெளியில் ஒதுக்கின நுரையைக் குடிக்கிறேன்' என்று உபாத்தியாயருக்கு உத்தரம் சொன்னான். உபாத்தியாயர், 'இந்தக்கன்றுகள் நல்லகுணமுள்ளவை; உன்னிடத்தில் தயையினால் வெகுமிகுதியான நுரையை ஒதுக்குகின்றன; ஆகையால், இவ்வாறு நடக்கின்ற நீ இந்தக்கன்றுகளின் ஆகாரத்திற்கு இடையூறுசெய்கிறாய்; நுரையைக்கூட நீ குடிக்கலாகாது' என்று அவனுக்கு மறுபடியும்சொன்னார். அவன், 'அப்படியே' என்று பிரதிஜ்ஞைசெய்து ஆகாரமில்லாமல் மறுபடியும் பசுக்களை மேய்த்தான். அவ்வாறு மறுக்கப்பட்டதனால் அவன் பிக்ஷையும் சாப்பிடவில்லை; மற்றொரு பிக்ஷையுமெடுக்கவில்லை; பாலுங்குடிக்கவில்லை; நுரையும் உபயோகிக்கவில்லை. அவன் ஒருகால் பசியினால்பீடிக்கப்பட்டுக் காட்டில் எருக்கிலைகளைத்தின்றான். உப்பும் கைப்பும் காரமும் முருடும் ஜீரணகாலத்தில் உஷ்ணத்தை உண்டுபண்ணுதலு

முள்ளனவாகிய அந்த எருக்கிலைகளைத் தின்றதனால் கண்கெட்டு அவன் குருடனானான். பிறகு, கண்தெரியாதவனாகவே ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்ததனால் ஒரு கிணற்றில் விழுந்தான். ஸூர்யன் அஸ்தகிரியையடைந்தும் அவன் வீடுவராமலிருக்கக்கண்டு உபாத்தியாயர், 'உபமன்யு வரவில்லையே?' என்று சிஷ்யர்களைக் கேட்க, [1] அவர்கள், 'அவன் பசுக்களை ரக்ஷிப்பதற்கு வனம்போனான்' என்று கூறினார்கள். 'நான் உபமன்யுவை எல்லாவிஷயங்களிலும் மறுத்துவிட்டேன்; அதனால், அவன் கோபித்துக்கொண்டுதான் வெகுநேரமாகியும் வராமலிருக்கிறான்; ஆதலால், அவனைத்தேட வேண்டும்' என்று உபாத்தியாயர் சொல்லி, அந்தச் சிஷ்யர்களுடன் வனம்சென்று அவனை அழைப்பதற்காக, 'அப்பா! உபமன்யுவே! எங்கேஇருக்கிறாய்? குழந்தாய்! வா' என்று சப்தம் செய்தார். அவன் உபாத்தியாயர் கூப்பிட்டசொல்லைக் கேட்டு, 'இதோ நான் இந்தக்கிணற்றில் விழுந்திருக்கிறேன்' என்று உரக்க மறுமொழிசொன்னான். உபாத்தியாயர், 'நீ இந்தக் கிணற்றில் எப்படிவிழுந்தாய்?' என்று அவனைத் திரும்பவும் கேட்டார். அவன், 'எருக்கிலைகளை உண்டதனால் குருடனானேன்; அதனால் நடக்கும்போது கிணற்றில் விழுந்தேன்' என்று அவருக்கு மறுமொழிகூறினான். உபாத்தியாயர், 'நீ அஸ்வினீதேவர்களைத் துதிசெய்; அவர்கள் தேவவைத்தியர்கள்; உன்னைக் கண்ணுள்ளவனாகச் செய்வார்கள்' என்று அவனுக்கு மறுமொழிசொன்னார். உபாத்தியாயரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்த உபமன்யு அஸ்வினீதேவர்களை [2] மந்திரரூபங்களான வாக்கியங்களினால் துதிக்கத் தொடங்கினான்.

[3] (உபமன்யு அஸ்வினீதேவர்களைத் துதித்தல்.)

'முன்செல்லுகிறவர்களும், முன்பிறந்தவர்களும், பலவர்ணங்களான கிரணங்களுள்ளவர்களும், தவத்தால் அழிவில்லாதவர்களும், தேவலோகத்திலுண்டானவர்களும், சிறந்த [4] சிறகுகளுள்ளவர்களும், ரஜோகுணமில்லாதவர்களும், எல்லா உலகங்களுக்கு

---

[1] உத்தரதேச பாடத்திலுள்ளது.

[2] அஸ்வினீதேவர்களைப்பற்றிய ஸ்தோத்திரங்களான, 'உபா, உ, நுா௦' என்பது முதலிய மந்திரங்களின் அர்த்தம் இந்த ஸ்லோகங்களிலிருப்பதுபற்றி மந்திரரூபங்களான வாக்கியம் என்றது. (ரிக்வேதம், அ-வது அஷ்டகம், கூ-வது அத்யாயம், முதல்வர்க்கம்.)

[3] இது வித்தியாப்பிரகரணமாதலின் அஸ்வினீதேவர்களை முன்னிட்டுப் பரப்பிரம்மத்தையே துதிக்கின்றது என்பது பழையஉரை.

[4] விரைவாகச் செல்லுகிறவர்கள்.

மேல் தங்கள்விமானங்களைச் செலுத்துகிறவர்களுமாகிய உங்களிருவர்களையும் வாக்கினால் துதிக்கிறேன். பொன்மயமான பறவைகள் போன்றவர்களும், ஆபத்பந்துக்களும், பொய்யாதவர்களும், பார்ப்பதற்கு அழகானவர்களும், அழகான மூக்குள்ளவர்களும், விசேஷஜயமுள்ளவர்களும், [1] சூரியனுடைய தேஜஸினால் வெளுப்பும் கறுப்புமாகியபகலையும் இரவையும்செய்கிற சிறந்ததறிகாரர்களுமான உங்களைத் துதிக்கிறேன். [2] அஸ்வினீதேவர்கள் கருடனைப் போன்றபலமுள்ள ஒருசெந்நாயினுடையபலத்தினால்பிடிக்கப்பட்ட [3] விச்சுளியென்னும்பறவையைச் சுகமாயிருக்கும்படி விடுவித்தனர். அவ்வளவு நல்ல செய்கையுள்ளவர்களை என்துன்பத்தை நிவிர்த்தி செய்ய நமஸ்கரித்தேன்; அவர்கள் சிறிதுமில்லாமலிருந்த சிவந்த சூரியகிரணங்களை உதயமாகச்செய்தார்கள். [4] முந்நூற்றறுபது கறவைப்பசுக்கள் ஒரு கன்றை ஈன்று அதற்குப் பால்கொடுத்து வளர்க்கின்றன; அந்தப் பசுக்கள் [5] பல கொட்டில்களும் ஒரு கறக்கிறவனும் உள்ளவையாகச் செய்யப்பட்டன; அந்த அஸ்வினீ தேவர்கள் மேற்சொன்ன பசுக்களிடம் சிலாக்கியமான தர்மத்தைக் கறக்கின்றனர். [6] எழுநூற்றிருபது ஆரக்கால்கள் வட்டகைகளிற் கோக்கப்பட்டு ஒரு குடத்திற் சேர்ந்திருக்கின்றன. அந்தச் சக்கரமானது சுற்றளவில்லாமலும் [7] அழிவில்லாமலும் சுற்றுகின்றது; மாயையானது புருஷரூபர்களான அஸ்வினீதேவர்களை ஆஸ்ரயித்திருக்கிறது மற்றொருசக்கரம் [8] பன்னிரண்டு ஆரக்கால்களுடனும் ஆறு [9] நாபிகளுடனும் ஒரே அச்சுடனும் [10] அமிர்தத்திற்கு ஆதாரமாக நடக்கின்றது. எல்லாத் தேவர்களும் யஜ்ஞத்தைப்பற்றி அதை ஆஸ்ரயித்திருக்கின்றனர். அந்த அஸ்வினீதேவர்கள் துன்பப்படுகின்ற என்னை விடுவிக்கக்கடவர்.

---

1 அஸ்வினீதேவர்கள் சூரியனுக்குமுன் செல்லுகிறவர்கள்.

2 கருங்குஷ்டத்தைநீக்கித் தேகத்தில் நல்லநிறம் கொடுப்பவர் என்பர் சிலர்.

3 இஃது ஒரு ரிக்கிலுள்ள கதை.

4 முந்நூற்றறுபது தினங்கள் ஒருவருஷத்தைச் செய்கின்றன.

5 பலதேசங்கள் கொட்டில்கள்; சூரியனே கறக்கிறவன்; ஒளி பால்.

6 ௩௬0 நாள்களில் சேர்ந்த இரவுபகல்கள் ௭௨0-ம் வருஷமென்கிற ஒரு நாபியைச்சேர்ந்த ஆரக்கால்களென்று சொல்லப்பட்டன.

7 காலச்சக்கரத்திற்கு முடிவில்லை என்பது பொருள்.

8 'பன்னிரண்டு மாதங்களும் ஆறு ருதுக்களும் ஒருவருஷமுமாகிய காலசக்கரமானது பிராணிகளின் உணவுக்குக் காரணமாக நடக்கின்றது' என்பது பொருள்.

9 அச்சுக்கோக்கின்ற துவாரங்கள்.

10 'ரிதஸ்ய' என்றபாடத்திற்குக் கர்மபலத்திற்கு ஆதாரம் என்பது பொருள்.

அஶ்வினீதேவர்கள் அமிர்த மயமாகிய சந்திரனை வட்டமாக வியாபிக்கின்றனர்; தாஸர்களைக் காப்பாற்றுகின்றனர். அஶ்வினீதேவர்கள் பலத்திற்குக்காரணமாகிய [1]மழையைக்கொடுக்க மலையைவிட்டுப் புறப்பட்டுப் பூமியில் ஸஞ்சரிக்கின்றவர்கள். அஶ்வினீதேவர்களே! நீங்கள் எல்லார்முன்னிலையிலும் [2]பத்துத்திசைகளையும் உண்டாக்குகின்றீர்கள். அந்தத்திசைகள் தங்கள் தலைமேல் ஸூர்யரதத்தின்ஸஞ்சாரத்தை ஸமமாக அடைகின்றன; அந்தத்திசைகளிற்செல்லும் ஸூர்யரதத்தை ரிஷிகளும் தேவர்களும் பின்செல்லுகின்றனர். மனிதர்கள் பூமியில் ஸஞ்சரிக்கின்றனர். நீங்கள் எல்லாவகை வர்ணங்களோடுங்கூடின கிரணங்களை விரிக்கின்றீர்கள். அவை எல்லா உலகங்களையும் வியாபிக்கின்றன. அந்தக்கிரணங்களை அநுஸரித்துத்தேவர்களும் ஸஞ்சரிக்கின்றனர். அஸத்தியமில்லாமையால் நாஸத்தியரென்னப்பட்ட அஶ்வினீதேவர்களாகிய அந்த உங்களையும் நீங்கள் அணிந்த தாமரை மாலையையும் நான் பூஜிக்கிறேன். [3] மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பவர்களும் கருமபலன்களை விருத்திசெய்கிறவர்களுமான அந்த அஶ்வினீதேவதைகளன்றி மற்றத்தேவர்கள் தங்கள் ஸ்தானத்திலிருந்து பலன்களைக் கொடுப்பதில்லை. [4] ஒருசிறுவனும் சிறுமியும் முகத்தாலே கர்ப்பத்தைத் தரித்தனர். ஓர் உயிருமில்லாதவள் இதை நுனிக்காலால் பிரஸவித்தாள். பிறந்த சிசு உடனே தாயைச் சாப்பிடுகின்றது. அந்த அஶ்வினீதேவர்களாகிய நீங்கள் எல்லாரும் ஜீவிக்கும்படி ஸூர்யகிரணங்களை வியாபிக்கச் செய்கின்றீர்கள். குணங்களைக்கொண்டு உங்களைத்துதிக்க நான் சக்தனல்லேன். கண்போய் வழிதெரியாமல் இந்த ஆழமானகிணற்றில் நான் விழுந்திருக்கிறேன்; ரக்ஷிக்கத் திறமையுள்ள உங்களை அடைக்கலம் புகுகின்றேன்' என்று துதித்தான்.

---

1 ஸூர்யன் மேருவுக்குக்கீழ்ப்பாகமான தக்ஷிணாயனம் வருகையில் மழை பெய்கிறது.

2 ஸூர்யரஶ்மி இல்லாவிட்டால் திக்குமில்லை; மனுஷ்ய சஞ்சாரமு[மில்லை.

3 மோக்ஷத்திற்கும் புண்ணியலோகங்களுக்கும் அவற்றிற்குக்காரணமான யாகம்முதலிய தேவபித்ருகாரியங்களுக்கும் ஸூர்யனே மார்க்கமென்பதுபொருள்.

4 ஸூர்யரஶ்மி நுனியினால் பூமியினின்றும் ஜலத்தையிழுத்து ஆகாசம் கர்ப்பமாகிறது. ஆகாசம் உயிரில்லாதது; அதன்கீழாகிய வாயுமண்டலத்திலிருந்து மழைவருகிறபடியால் காலால் பிரஸவிக்கின்றது என்றபடி. கர்ப்பமாகிய மழைஜலமானது பூமியை மூடிவிடுவதனால் தாயைச்சாப்பிடுகிறதென்பது. அஶ்வினீதேவர்கள் ஸூர்யரஶ்மியிற் சேர்ந்திருப்பதனால் மழைக்குக் காரணமென்னப்பட்டனர்.

இவ்வாறு அவனால் துதிக்கப்பட்ட அஸ்வினீதேவர்கள்வந்து அவனைப்பார்த்து, 'நாங்கள் உன்மேல் அன்புள்ளவர்களாயிருக்கிறோம்; இதோ உனக்குப் பக்ஷணமிருக்கிறது; இதைச்சாப்பிடு' என்று சொன்னார்கள். அவர்கள் இவ்வாறுசொல்ல, அவன், 'மஹிமை பொருந்திய நீங்கள் சொன்னது வீணாகாது. ஆனால், நான் குருவுக்குத் தெரிவியாமல் இந்தப்பக்ஷணத்தைச் சாப்பிட மாட்டேன்' என்று மறுமொழி சொன்னான். பிறகு, அஸ்வினீ தேவர்கள், அவனைப்பார்த்து, 'முன்னால் உன் உபாத்தியாயர் இவ்வாறே துதிசெய்தபோது, அவருக்கு நாங்கள் பக்ஷணம்கொடுத்தோம். அவர் அதனைத் தம் குருவுக்குத் தெரிவியாமலே சாப்பிட்டார். உன் உபாத்தியாயர் செய்ததுபோலவே நீயும் செய்' என்றனர். அஸ்வினீதேவர்கள் இவ்வாறு சொன்னபிறகும், 'இந்த விஷயத்தில் அஸ்வினீதேவர்களாகிய உங்களை மறுபடியும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்; நான் குருவுக்குத்தெரிவியாமல் பக்ஷணத்தைச் சாப்பிடமாட்டேன்' என்று உபமன்யு மறுமொழி சொன்னான். 'இந்த உன் குருபக்தியினால் உன்மேல் அன்புற்றோம்; உன்உபாத்தியாயருடைய தந்தங்கள் [1] எஃகு ஆகவிருக்கின்றன. உனக்கோ பொன்னாகவிருக்கட்டும்; கண்களைப்பெறுவாய்; வித்தையையும் அடைவாய்' என்று அஸ்வினீதேவர்கள் உபமன்யுவுக்குச் சொன்னார்கள்.

அஸ்வினீதேவர்கள் இவ்விதம் சொன்னவுடன், உபமன்யு கண்களைப்பெற்று உபாத்தியாயரிடம் வந்து அபிவாதனஞ் செய்து நடந்த விஷயத்தைச் சொன்னான். உபாத்தியாயர், அவன் மேல் அன்புகூர்ந்து, 'அஸ்வினீதேவர்கள் சொன்னபடி உனக்கு வித்யாபலன் உண்டாகும்; எல்லாவேதங்களும் எல்லாத் தர்ம சாஸ்திரங்களும் பிரகாசிக்கும்' என்றுசொன்னார். அந்த உபமன்யுவுக்கும் இந்தப் பரீக்ஷை நடந்தது.

பிறகு, அந்த அயோததௌம்யர், பைதனென்று பெயருள்ளவனை மற்றொரு சிஷ்யனைநோக்கி, 'குழந்தாய்! பைதனே! நீ இந்த என்கிருஹத்தில் நான் சொல்லுகிற வரையில் சிலகாலம் பணிவிடை செய்துகொண்டிருக்கவேண்டும். உனக்கு நீ விரும்பின வித்தைப்பயன் உண்டாகும்' என்று சொன்னார். அந்தப்பைதன், 'அப்படியேஆகுக' என்றுசொல்லி, நீண்டகாலம் சுஸ்ரூஷைசெய்துகொண்டு குருகுலவாஸஞ்செய்தான். எருதுபோலச் சுமைசுமக்கும்படி குருவினால் எப்போதும் நியமிக்கப்பட்டு வெப்பம், பசி, தாகம்

1 அயோததௌம்யர் என்கிற பெயர் இங்கே பொருந்துமாறு காண்க.

முதலிய கஷ்டங்களைப் பொறுத்துக்கொண்டு எதற்கும் தடை சொல்லாமலிருந்தான். வெகுகாலத்திற்குப் பிறகு அவனிடம் குருவுக்குச் சந்தோஷமுண்டாயிற்று. குருவின் ஸந்தோஷத்தினாலே பைதன் பலனையடைந்து ஸர்வஜ்ஞனானான். இஃது அந்தப் பைதனக்கு நடந்த பரீக்ஷை; அந்தப் பைதன் உபாத்தியாயராகிய அயோததௌம்யரால் விடைகொடுக்கப்பட்டபின் அந்தக் குருகுலவாஸத்தை முடித்து ஸமாவர்த்தனம் என்னப்பட்ட பிரம்மசரியவிரத ஸமாப்தியைச் செய்துகொண்டு க்ருஹஸ்தாஶ்ரமம் அடைந்தான்.

அந்தப்பைதரென்பவர் க்ருஹஸ்தாஶ்ரமத்திலிருக்கையில், அவருக்கும் மூன்றே சிஷ்யர்கள் இருந்தார்கள். அவர் தம்சிஷ்யர்களைப்பார்த்து, 'வேலைசெய்' என்றாவது, 'குருசுஶ்ரூஷை செய்' என்றாவது எதுவும் சொன்னதில்லை. அவர், குருகுலவாஸத்தின் கஷ்டங்களை அறிந்தவராகையால் சிஷ்யர்களைக் கஷ்டப்படுத்தக் கருதவில்லை. பிறகு, ஒருகாலத்தில் அந்தப்பைதரென்னும் பிராம்மணரிடம் ஜனமேஜயன் பௌஷ்யன் என்னும் இரண்டு க்ஷத்திரியர்கள் வந்து அவரை உபாத்தியாயராகவரித்தனர். யாகஞ்செய்விக்கிற காரியத்திற்காகப் புறப்பட்ட அந்தப்பைதர், உதங்கரென்னும் பெயருள்ள சிஷ்யரைப்பார்த்து, 'அப்பா! நம்முடைய கிருஹத்தில் எதுவேண்டியிருந்தாலும் அதை நீ குறைவில்லாமற் செய்ய விரும்புகின்றேன்' என்று கட்டளையிட்டுத் தூரதேசம் சென்றார்.

பிறகு, சுஶ்ரூஷையிலிருக்கும் உதங்கர் குருவின் நியமனத்தை நடத்திக்கொண்டு குருகுலவாஸம் செய்துகொண்டிருந்தார். அவர் அங்கே வஸிக்கும்போது உபாத்தியாயராயுள்ளவர்களுடைய ஸ்திரீகள் சேர்ந்து அவரை அழைத்து, 'உன்னுடைய உபாத்தியாயருடைய பத்னி ருதுஸ்நானஞ் செய்திருக்கிறாள். உபாத்தியாயரும் ஊரில் இல்லை. இவளுடைய இந்த ருதுஸ்நான காலம் வீண்போகாமலிருக்கும்படி நீ செய்யவேண்டும்; இவள் வ்யஸனப்படுகிறாள்' என்று சொன்னார்கள். இவ்வாறு சொன்ன அந்த ஸ்திரீகளைப்பார்த்து, உதங்கர், 'நான் ஸ்திரீகளுடைய சொல்லினாலே இந்த அகாரியத்தைச் செய்யேன். உபாத்தியாயர், 'அகாரியமாயினும் செய்' என்று எனக்குக் கட்டளையிடவில்லை' என்று மறுமொழிசொன்னார். பிறகு, வெகுகாலம் சென்றபின், அவருடைய உபாத்தியாயர் அந்தப்பிரயாணத்தை முடித்து வீடு வந்துசேர்ந்தார். அவர் அவருடைய அந்த நடை முழுவதையும் தெரிந்துகொண்டு ஸந்தோஷமடைந்தார். அவரைப்பார்த்து, 'குழந்தாய்! உதங்கனே! உனக்கு என்னவிருப்பத்தை நான்

செய்யக்கடவேன்' என்றும், 'நீ தர்மத்தைவிடாமல் எனக்குச் சுஸ்ரூஷைசெய்ததனால் நம்மிருவருக்கும் அந்யோந்யஸ்நேஹம் வ்ருத்தியாயிற்று; ஆதலால், உனக்கு விடைகொடுக்கிறேன்; விரும்பினவற்றையெல்லாம் பெறுவாய்; போகலாம்' என்றும் சொன்னார்.

இவ்வாறு உபாத்தியாயர்சொல்ல, உதங்கர், 'நான்செய்ய வேண்டுமென்று நீங்கள் விரும்புவது யாது? 'ஆசாரியன் ஆசாரிய தர்மத்தை விட்டுச்சொன்னாலும் சிஷ்யன் சிஷ்யதர்மத்தை விட்டுக் கேட்டாலும் அவ்விருவரில் தன்தர்மத்தைவிட்ட ஒருவன் துவேஷத்தையும் அடைவான்; இறந்தும்போவான்' என்று சாஸ்த்ரஜ்ஞர் சொல்லுகின்றனரே. ஆதலால், உங்களால் விடை கொடுக்கப்பெற்ற நான் குருவேண்டுகிற தனத்தைத் தக்ஷிணை கொடுக்கவிரும்புகின்றேன்' என்று கேட்டார். அவர் இப்படிக் கேட்டதற்கு உபாத்தியாயர், 'அப்பா! உதங்கா! நீ இன்னும் சிலகாலமிரு' என்றார். அந்த உதங்கர் மற்றொருநாள், 'உங்களுக்கு வேண்டிய குருதக்ஷிணை நான்கொடுக்கவேண்டும்; நீங்கள் கட்டளையிடுங்கள்' என்றுகேட்டார். உபாத்தியாயர், 'அப்பா! உதங்கா! நீ 'குருதக்ஷிணைகொடுக்கிறேன்' என்று பலமுறை என்னைக்கேட்கிறாய். அப்படியானால், நீ வீட்டுக்குள்ளே போய் உனது இந்த உபாத்தியாயபத்னியிடம் 'நான் என்ன கொடுக்கவேண்டும்?' என்றுகேள்; அவள் என்னசொல்லுகிறாளோ அதைக் கொடு' என்று அவருக்குச்சொன்னார். இவ்வாறு உபாத்தியாயரால் சொல்லப்பட்ட உதங்கர் உபாத்யாயபத்னியிடம் சென்று, 'அம்மா! உபாத்தியாயரால் வீட்டுக்குப்போக விடைகொடுக்கப் பட்டிருக்கிறேன்; உமக்குப் பிரியமான குருதக்ஷிணையைக் கொடுத்து என் கடனைத் தீர்த்துக்கொண்டுபோக விரும்புகிறேன். ஆதலால், நான் கொடுக்கவேண்டிய குருதக்ஷிணை இன்னதென்று நீர் ஆஜ்ஞாபிக்கவேண்டும்' என்றுகேட்டார். இப்படிக்கேட்டபின், அந்த உபாத்யாய பத்தினியானவள், அந்த உதங்கருக்கு, 'நீ பௌஷ்யனென்னும் ராஜாவினிடஞ்சென்று அந்த ராஜாவின் பத்னி அணிந்துகொண்டிருக்கும் குண்டலங்களைக்கேள்; இன்றைக்கு நான்காவதுநாள் ஒருவிரதம் வரப்போகிறது; அந்தக் குண்டலங்களை அணிந்துகொண்டு அழகாகப் பிராம்மணர்களுக்குப் பரிமாறவிரும்புகிறேன்; அதற்குள் அவற்றைச் சம்பாதித்துக் கொண்டுவா; இப்படிச் செய்தால்தான் உன்வித்தை பயன் படும்; இல்லாவிட்டால் நீ நன்மையை அடையமாட்டாய்' என்று சொன்னாள்.

இப்படி உபாத்யாயபத்தினியினால் உரைக்கப்பட்ட அந்த உதங்கர் புறப்பட்டுப்போகும்போது, வழியில் மிகப்பெரியதான ஒரு வ்ருஷபத்தையும் அதன்மேல் ஏறிக்கொண்டிருந்த ஒரு பெரிய புருஷனையும் கண்டார். அந்தப்புருஷன், உதங்கரைப் பார்த்து, 'ஓ! உதங்கா! இந்தவ்ருஷபத்தின் இந்தக் கோமயத்தைப் பக்ஷணஞ்செய்' என்று சொன்னான். இவ்விதம் சொன்னதைச்செய்ய உதங்கர் இஷ்டப்படவில்லை. அந்தப்புருஷன், மறுபடியும் உதங்கரைப்பார்த்து, 'உதங்கா! சங்கைப்படாமல் பக்ஷிக்கக்கடவாய்; உன் உபாத்தியாயரும் முன்னே இதைப்பக்ஷித்திருக்கிறார்' என்றான். அந்த உதங்கர் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட பிறகு சரியென்றுசொல்லி அப்போது அந்த வ்ருஷபத்தினுடைய மூத்திரத்தையும் கோமயத்தையும் உட்கொண்டு எழுந்தவுடன் [1] அவஸரத்தினால் ஜலத்தை ஆசமனம்பண்ணாமற் புறப்பட்டார். அந்த உதங்கர் பௌஷ்யனென்னும் க்ஷத்திரியன் இருக்குமிடத்திற்குப்போய் அங்கேவீற்றிருந்த அவனைக் கண்டார். அவனருகிற் சென்று ஆசீர்வாதங்களினால் அவனைப்பெருமைப்படுத்தி, 'யாசிப்பதற்கு, உன்னிடம்வந்திருக்கிறேன்' என்றுசொன்னார். பௌஷ்யன் உதங்கருக்கு வந்தனம்பண்ணி, 'பகவானே! நான் பௌஷ்யனல்லவோ? உங்களுக்கு நான் செய்யத்தக்கது யாது?' என்று கேட்க, அவனுக்கு உதங்கர், 'உனது பத்தினி அணிந்துகொண்டிருக்கும் குண்டலங்களை என்குருவுக்காக யாசிக்கவந்திருக்கிறேன்; அவற்றை நீ கொடுக்கவேண்டும்' என்றுசொன்னார். பௌஷ்யன், 'அந்தப்புரத்துக்குப்போய் அரசியிடம் யாசிக்கக்கடவீர்' என்றுசொல்ல, அவர் அந்தப்புரத்துக்குள்ளே சென்று பார்த்தபோது ராஜபத்னி அவருக்குக் காணப்படவில்லை. உதங்கர் திரும்பவும் பௌஷ்யனிடம்வந்து, 'நீ என்னைப் பொய்யாக உபசரிப்பது சரியல்ல; அந்தப்புரத்தில் உனது அரசி இல்லை; எனக்கு அவள் அகப்படவில்லை' என்றுசொன்னார். இப்படி அவர் சொன்னபின் பௌஷ்யன் சற்றுநேரம் ஆலோசித்து உதங்கரைப் பார்த்து, 'நீர் நிச்சயமாக ஆசாரங்குறைந்தவராயிருக்கிறீர்; செவ்வையாக நினைத்துப்பாரும்; அந்த அரசி ஆசாரங்குறைந்தவனுக்கும் அசுத்தனுக்கும் தோற்றமாட்டாள்; கற்புள்ளவளாதலால் அவளைச் சுத்தமில்லாதவன் காண்பதரிது' என்று சொன்னான். இப்படி அவன் சொன்னதன்மேல் உதங்கர் நினைத்துப்

[1] 'அவசரத்தினால் நின்றபடி ஆசமனம் செய்து புறப்பட்டார்' என்பது வேறு பாடம்.

பார்த்து, 'உள்ளதுதான்; 1 நான் சாப்பிட்டபிறகு சீக்கிரம் வந்ததனால் ஆசமனஞ்செய்யவில்லை' என்றுசொன்னார். அவருக்குப் பௌஷ்யன், 'எழுந்ததும் சீக்கிரம் வரவேண்டியதற்காக நீர் ஆசமனஞ்செய்யாமற்போனது உமது தவறு' என்றுசொல்ல, பிறகு, உதங்கர் அவனைப்பார்த்து, 'ஆம்' என்று சொல்லிக் கிழக்குமுகமாக உட்கார்ந்து, கை கால் முகங்களைச் செவ்வையாகக் கழுவிக்கொண்டு, நுரையில்லாமலும் காய்ச்சப்படாமலுமிருந்த தீர்த்தம் உள்ளேபோவது மார்புவரையில் உணரப்படும்படி சப்தமில்லாமல் மூன்றுமுறை ஆசமனஞ்செய்து இரண்டுமுறை கண், காது, மூக்குமுதலிய இடங்களை ஜலத்தினால் துடைத்துக்கொண்டு அந்தப்புரத்திற்குப்போனார்; பிறகு, அந்தராஜபத்தினியைக்கண்டார். அவளும் உதங்கரைக்கண்டவுடன் எதிர்கொண்டு சென்று நமஸ்காரஞ்செய்து, 'பகவானே! உமது வரவு நல்வரவு; நான் செய்ய வேண்டியதைக் கட்டளையிடவேண்டும்' என்றுசொல்ல, உதங்கர், 'இந்தக்குண்டலங்களை என்குருவுக்காக யாசிக்கிறேன்; இவற்றை நீ கொடுக்கவேண்டும்' என்று அவளைக் கேட்டார். அவள் அவருடைய அந்த நல்ல எண்ணத்தினால் ஸந்தோஷித்து, 'இவர் தானத்துக்குத் தகுந்தபாத்திரர்' என்றும், 'விட்டுவிடக்கூடாதவர்' என்றும் நினைத்து அந்தக்குண்டலங்களைக்கழற்றி அவருக்குக்கொடுத்து, 'நாகராஜனாகிய தக்ஷகன் இந்தக்குண்டலங்களின்மீது மிரம்ப விருப்பங்கொண்டிருக்கிறான்; ஜாக்கிரதையுடன் நீர் கொண்டுபோகக்கடவீர்' என்றுசொன்னாள். உதங்கர் இவ்வாறுசொன்ன அரசியைப்பார்த்து, 'நீ விசாரப்படவேண்டாம்; நாகராஜனாகிய தக்ஷகன் என்னை வெல்லமாட்டான்' என்று சொன்னார்.

அவர் இவ்வாறு சொல்லி அந்தராஜபத்னியினிடம்விடை பெற்றுக்கொண்டு பௌஷ்யனிடம்வந்து, 'ஓ! பௌஷ்யனே! த்ருப்தியடைந்தேன்' என்று சொல்ல, அவரைப்பார்த்துப் பௌஷ்யன், 'மஹானே! யோக்கியர்கள் கிடைப்பதரிது; நீங்கள் சிறந்த அதிதியாதலால் ஶ்ராத்தஞ்செய்ய விரும்புகிறேன்; அவகாசம் உண்டாக்கிக்கொள்ளவேண்டும்' என்றுசொன்னான். அவனுக்கு உதங்கர், 'அவகாசம் செய்துகொண்டவனாகவே இருக்கிறேன்; உன்சக்திக்குத்தக்கபடி நீ சீக்கிரமாக அன்னத்தை ஸித்தஞ்செய்வதை எதிர்பார்க்கிறேன்' என்று சொன்னார். பௌஷ்யன் 'ஆகட்டும்' என்றுசொல்லித் தன்

---

1 'நான் வருவதற்காக நின்றபடி ஆசமனம் செய்தேன்' என்பது வேறு பாடம்.

சக்திக்குத் தகுந்த அன்னத்தைக்கொடுத்து உதங்கருக்குப் போஜனஞ்செய்வித்தான். பிறகு, உதங்கர் அன்னம் ஆறிப்போனதையும் அதில் மயிரிருந்ததையுங் கண்டு, 'இஃது அசுசியாயிருக்கிறது' என்று நினைத்து, எனக்கு அசுசியான அன்னத்தைக் கொடுத்ததனால் நீ கண்தெரியாதவனாவாய்' என்று அந்தப்பௌஷ்யனுக்குச் சாபங்கொடுத்தார். 'நீர் குற்றமில்லாத அன்னத்தைத் தூஷித்ததனால் ஸந்ததியில்லாதவராவீர்' என்று பௌஷ்யன் அவருக்குப் பிரதிசாபம்கொடுத்தான். உதங்கர் திரும்பவும், 'நீ அசுசியான அன்னத்தையுங் கொடுத்துப் பிரதிசாபமும் கொடுப்பது நியாயமன்று; அன்னத்தைக்கண்ணாலே பார்' என்றுசொல்ல, பௌஷ்யன் அந்த அசுசியான அன்னத்தைப்பார்த்து அஃது அசுத்தமாயிருந்ததை நேரில் தெரிந்துகொண்டான். அந்த அன்னம் கூந்தலவிழ்ந்த ஸ்திரீயினால் செய்யப்பட்டதென்றும், அஃது ஆறினதும் மயிருள்ளதுமாக இருப்பதினால் அசுசியாயிருக்கிறதென்றும் தெரிந்துகொண்டு அந்தஉதங்கரிஷியைப்பார்த்து, 'மஹிமைபொருந்தியவரே! தெரியாமல் மயிருள்ளதும் ஆறிப்போனதுமாகிய இந்த அன்னம்கொடுக்கப்பட்டது; ஆதலால், நான் குருடனாகாமலிருக்கவேண்டும்; க்ஷமிக்கும்படி உங்களைவேண்டுகிறேன்' என்று அந்த உதங்கரிஷியிடம்வேண்டிக்கொண்டான். உதங்கர், 'நான் சொல்வது பொய்யாகாது. நீ சிலகாலம் கண்தெரியாமலிருந்து பின் சீக்கிரத்தில் கண்தெரிகிறவனாவாய்' என்றும், 'எனக்கும் நீ கொடுத்தசாபம் தொடாராமலிருக்கவேண்டும்' என்றும் சொன்னதற்குப் பௌஷ்யன், 'நான் சாபத்தைநிவிருத்திசெய்யமாட்டேன்; எனக்குக் கோபம் இன்னமும் அடங்கவில்லை. பிராம்மணனுக்கு ஹ்ருதயம் வெண்ணெய்போன்றது; வாக்கில் கூரானமுனையுள்ள கத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. க்ஷத்திரியனுக்கு இவ்விரண்டும் மாறாயிருக்கின்றன. வாக்கு நவநீதம்போன்றதும் உள்ளம் கூர்மையானமுனையுள்ள கத்திபோன்றதுமாக இருக்கின்றன என்பது உமக்குத்தெரியாதா? ஆதலால், என்உள்ளம் கொடியதாதலால் இப்படி நடந்தபின் அந்தச்சாபத்தை நான்மாற்றக்கூடாதவன்; நீர் போகலாம்' என்றுசொல்ல, உதங்கர், 'அன்னம் அசுசியாயிருந்ததை நீயேகண்டு பின்பு என்னை வேண்டினாய். முதலிலும், 'குற்றமில்லாத அன்னத்தைத் தூஷித்தாயாகையால் ஸந்ததியில்லாமற்போவாய்' என்றுதான் சபித்திருக்கிறாய். அன்னத்தில் குற்றமிருந்தபோது இந்தச்சாபம் எனக்கு வராது; போகவேபோகிறேன்' என்றுசொல்லி அந்தக்குண்டலங்களை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டார்.

அவர், வழியில் வஸ்திரமில்லாத ஒரு ஸந்யாஸி அடிக்கடி காணப்படுவதும் மறைந்துபோவதுமாகத் தொடர்ந்துவருவதைக் கண்டார். பிறகு, உதங்கர் அந்தக்குண்டலங்களைப்பூமியில்வைத்து விட்டு ஜலத்திற்காகப்போனார். இந்தஸமயத்தில் அந்தஸந்யாஸி விரைவாகக் கிட்டவந்து அந்தக்குண்டலங்களை எடுத்துக்கொண்டு ஓடினான். உதங்கர் அவனைப்பார்த்து ஜலத்தின்காரியங்களை முடித்துக்கொண்டு சுசியாகவும் நியமமுள்ளவராகவும் தேவர்களுக்கும் குருவுக்கும் நமஸ்காரஞ்செய்து மிக்கவேகத்தோடு ஸந்யாஸியைப் பின்தொடர்ந்தார்; அதிக ஸமீபமானபோது ஸந்யாஸிரூபங் கொண்ட அந்தத்தக்ஷகனை உதங்கர் பிடித்தார். அவன் பிடிபட்ட வுடன், அந்த ஸந்யாஸிரூபத்தைவிட்டுத் தக்ஷகரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டு பூமியில்தெரிகிற ஒருபெரிய வளைக்குள் விரைவாகப் புகுந்தான்; வளையில் புகுந்து நாகலோகத்துக்குட் சென்று தன் வீடு சேர்ந்தான். பிறகு, உதங்கர் அந்த ராஜபத்னிசொன்னதை நினைத்து அந்தத்தக்ஷகன் பின்னேஓடி அவன்நுழைந்தவளையைத் தடியினால்தோண்டினார். அவரால் தோண்ட முடியவில்லை. அவர் கஷ்டப்படுவதை இந்திரன் கண்டு தன்வஜ்ராயுதத்தை, 'நீ போய் இந்தப்பிராம்மணனுக்கு உதவிசெய்' என்று அனுப்பினான். பிறகு, வஜ்ராயுதமானது தடிக்குள்ளே பிரவேசித்து அந்த வளையைப் பிளந்துவிட்டது. உதங்கர் அந்த வளைவழியாகவே தக்ஷகனுடன் பிரவேசித்து முடிவில்லாததும், பற்பலவிதங்களான ராஜகிருஹங் களும் தனிகர்கிருஹங்களும் மேல்மாளிகைகளும் கொடுங்கை களும் நூற்றுக்கணக்குக்களாக நிரம்பினதும், விளையாட்டிற்குரிய ஆச்சரியமான இடங்கள் கணக்கில்லாமல் இருப்பதுமாகிய அந்த நாகலோகத்தைக் கண்டார். அவர் அந்த நாகர்களை அடியில் வரும் சுலோகங்களினால் துதித்தார்.

அவற்றின்பொருள்:-'ஐராவதமென்னும் நாகனை ராஜாவாக உடையவரும், யுத்தங்களில் பிரகாசிக்கின்றவரும், காற்றினோடும் மின்னலோடுஞ்சேர்ந்து மழைபொழியும் மேகங்களைப்போல் சர மாரி பொழிகின்றவரும், அழகான பற்பலரூபங்களுள்ளவரும், விசித்திரமான குண்டலங்களைத்தரித்தவருமாகிய ஐராவதநாகத் தின் குலத்திலுண்டான நாகர்கள், ஸ்வர்க்கத்தில் தேவர்கள் பிர காசிப்பதுபோல் பிரகாசிக்கின்றனர். கங்கையின் வடகரையில் நாகர்களுடைய ஸ்தானங்கள் அநேகமுண்டு. அங்குள்ள மகா நாகர்களையும் நான் துதிக்கிறேன். ஐராவத நாகனைத் தவிர வேறே எவன் சூரிய கிரணங்களாகிய சேனையில் சஞ்சரிக்க நினைப்பான்? திருதராஷ்டிர நாகம் போகும்போது இருபத்தெண்

ணுயிரத்தெண்ணூறு [1] நாகங்கள் (சூரியன் தேர்க்குதிரைகளுக்குக்) கடிவாளங்களாகச் சமீபமாகவும் தூரமாகவும்போகின்றன: நான் ஐராவதநாகத்தின் மூத்தஸஹோதரர்களுக்கும் நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன். முன்னே குருக்ஷேத்திரத்திலும் காண்டவவனத்திலும் வாஸஞ்செய்த தக்ஷகனென்ற நாகராஜாவைக் குண்டலத்திற்காகத் துதிக்கிறேன். தக்ஷகனும் அஶ்வஸேனனுமாகிய இருவரும் எப்போதும் கூடவேயிருந்துகொண்டு குருக்ஷேத்திரத்திலும் இக்ஷுமதி நதிக்கரையிலும் வாஸஞ்செய்கின்றனர். நாகர்களுக்கு ராஜாவாகவிருத்தலை விரும்பி மஹத்யுமா என்னும் தீர்த்தத்தில் வஸித்த தக்ஷகனுடைய கடைசிப்புத்திரனாகிய ஶ்ருதஸேனனென்னும் மஹாத்மாவுக்கு நான் எப்போதும் நமஸ்காரஞ் செய்வேன்’ என்று ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார். இவ்விதமாக அந்த உதங்கரென்னும் பிரம்மரிஷி நாகஶ்ரேஷ்டர்களைத் துதித்தும் அந்தக்குண்டலங்களைப் பெறாததனாற் கவலையுற்றார். இவ்வாறு நாகங்களைத் துதித்தும் குண்டலங்கள் கிடைக்காமலிருந்தபோது நெய்கிற யந்திரத்தில் வஸ்திரத்தையேற்றி நெய்தலுக்குரியகோலால் நெய்கின்ற இரண்டுஸ்திரீகளைக் கண்டார். அந்தவஸ்திரத்தில் கறுப்பும் வெளுப்புமான நூல்களிருந்தன. [2] ஆறுகுமாரர்களாற் சுற்றப்படுவதும் பன்னிரண்டு ஆரக்கால்களுள்ளதுமாகிய ஒரு [3] சக்கரத்தையும் ஒருபுருஷனையும் ஓர் அழகானகுதிரையையும் கண்டார். அவர் அவர்களெல்லாரையும் மந்திரார்த்தங்களடங்கிய அடியில் வரும் சுலோகங்களினால் ஸ்துதிசெய்தார். ‘[4] இருபத்துநான்கு கணுக்களுள்ளதும் எப்போதும் நடப்பதுமாகிய இந்த அழிவில்லாத சக்கரத்தின் நடுவில் [5] முந்நூற்றறுபது ஆரக்கால்கள் போடப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தச்சக்கரத்தை ஆறுகுமாரர்கள் சுற்றுகின்றனர். உலகெங்கும் வியாபித்த உருவமுள்ள [6] இரண்டு சிறுபெண்கள் [7] கறுப்பும் வெளுப்புமான நூல்களை எப்போதும் திருப்பிக்கொண்டும் பிராணிகளையும் உலகங்களையும் எப்போதும் மாற்றிக்கொண்டும் இந்த [8] வஸ்திரத்தை நெய்கின்றனர். வஜ்ராயு

---

1 சூரியகதி ஏற்றத்தாழ்வில்லாமல் எப்போதுமிருப்பதற்குக் காரணமாயுள்ள சக்திகளையே கடிவாளங்களான நாகர்களென்று சொன்னது.

2 ஆறுகுமாரர்கள் = ஆறு ருதுக்கள்.

3 சக்கரம் என்பது வருஷம்.

4 இருபத்துநான்கு கணுக்களாவன, அமாவாஸ்யையும் பௌர்ணமியும்.

5 முந்நூற்றறுபது ஆரக்கால்கள் தினங்கள்.

6 இரண்டு சிறுபெண்கள் தாதா விதாதா என்னும் தேவதைகள்.

7 கறுப்புவெளுப்பு நூல்கள் இரவும் பகலும்.

8 வஸ்திரம் என்பது காலம்.

த்தைத் தாங்குகிறவனும், உலகத்தை ரக்ஷிக்கிறவனும், விருத்திரன் நமுசியென்னும் அசுரர்களைக்கொன்றவனும், [1] இரண்டுகறுப்பு வஸ்திரங்களைத் தரித்துக்கொண்டவனும், மஹாத்மாவும், உலகத்தில் உண்மையும் பொய்யுமாகிய ஆத்மா அநாத்மா இரண்டையும் பகுத்தறிவிப்பவனும், ஜலத்தினுடைய புத்திரனும் புராதனனுமான அக்னியைக் குதிரையாக அடைந்திருப்பவனும், உலகங்களை நடத்துகிறவனும், மூன்றுலோகங்களுக்கும் நாதனுமாகிய அந்த இந்திரனை நமஸ்கரிக்கிறேன்' என்று துதிசெய்தார்.

பிறகு, அந்தக் குதிரைமேலிருந்த புருஷன், உதங்கரைப்பார்த்து, 'நான் இந்தஸ்தோத்திரத்தினல் உன்னிடம் அன்புள்ளவனுனேன்; உனக்கு நான் செய்யவேண்டிய பிரயோஜனம் என்ன ?' என்று கேட்க, உதங்கர், அந்தப்புருஷனுக்கு, 'நாகங்கள் எனக்கு வசப்படவேண்டும்' என்று மறுமொழிசொன்னர். பிறகு, அந்தப் புருஷன், உதங்கரைப்பார்த்து, 'நீ இந்தக்குதிரையின் அபானத்தில் ஊது' என்று சொன்னதன்பிறகு உதங்கர் குதிரையின் அபானத்தில் ஊதினர். ஊதப்பட்ட அந்தக்குதிரையின் எல்லா ரோமத்துவாரங்களினின்றும் புகையுடன் அக்னிஜ்வாலைகள் வெளிப்பட்டன; அவற்றால் நாகலோகத்தில் வெப்பம் உண்டாயிற்று. தக்ஷகன் அக்னிஜ்வாலையின் பயத்தினல் துயரமுற்று, பரபரப்புடன் குண்டலங்களை எடுத்துக்கொண்டு, விரைவாக வீட்டைவிட்டு வெளியேவந்து, உதங்கரைப்பார்த்து, 'இந்தக் குண்டலங்களை நீங்கள் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்' என்று சொன்னன். உதங்கர் அந்தக்குண்டலங்களை வாங்கிக்கொண்டு, 'உபாத்யாய பத்னியினுடைய அந்தவிரதம் இன்றைத்தினம்தான்; நானே நெடுந்தூரம் வந்துவிட்டேன்; எவ்வாறு குண்டலங்களை உபயோகப்படுத்துவேன் ?' என்று சிந்தித்தார். அவ்வாறு சிந்தித்துக்கொண்டிருந்த உதங்கரைப்பார்த்து, 'உதங்கா! இந்தக் குதிரையின் மேலேயே ஏறிக்கொள்; இஃது ஒருநொடியில் உன்னை உபாத்தியாயர் வீட்டில் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும்' என்று அந்தக்குதிரைமேலிருந்த புருஷன் சொன்னன். உதங்கர் அதற்கு, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்றுசொல்லி அந்தக்குதிரையின் மேலேறிக்கொண்டு உபாத்தியாயர் கிருகத்திற்கு வந்துசேர்ந்தார். அப்போது ஸ்நானஞ்செய்து தலைமயிரை ஆற்றிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்த உபாத்தியாய பத்னி, 'உதங்கன் வரவில்லையே' என்று அவரைச் சபிக்க எண்ணங்கொண்டிருந்தாள். அந்த

1 நீருண்டமேகங்களே மேல்வஸ்திரமும் கீழ்வஸ்திரமுமாகிய இரண்டு கறுப்புவஸ்திரங்கள்.

ஸமயத்தில் உதங்கர் உபாத்தியாயருடைய கிருகத்திற்குள்ளே போய் உபாத்யாயபத்னிக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து அந்தக்குண்டலங்களை அவளிடம்கொடுத்தார். அந்த உபாத்யாயபத்னி, அவரைப்பார்த்து, 'உதங்கா! நீ சரியான தேசகாலத்தில்வந்தாய்; குழந்தாய்! இப்போது உனக்கு நல்வரவு; இப்போது நீ வராமலிருப்பாயானால் நான் கோபத்தால்[1] சபித்திருப்பேன்; உனக்கு நன்மை சீக்கிரத்தில் உண்டாகும்; காரியஸித்தியை அடைவாயாக' என்று சொன்னாள்.

பிறகு, உதங்கர் உபாத்தியாயருக்கு வந்தனஞ்செய்தார். உபாத்தியாயர், அவரை, 'குழந்தாய்! உதங்கா! உனக்கு நல்வரவு. என் காலவிளம்பம்செய்தாய்?' என்றுகேட்க, உதங்கர், 'ஐயா! என்னுடைய இந்தக்காரியத்துக்கு நாகராஜனாகியதக்ஷகன் இடையூறுசெய்தான்; அதனால் பாதாளலோகம் போனேன்; அவ்விடத்தில் தறியில் ஏற்றி வஸ்திரம்நெய்துகொண்டிருந்த இரண்டுஸ்திரீகளைக்கண்டேன்; அந்தவஸ்திரத்தில் கறுப்பு நூல்களும் வெளுப்புநூல்களும் இருந்தன; அவை என்ன? மேலும், அங்கே பன்னிரண்டு ஆரக்கால்களுள்ள ஒருசக்கரத்தை நான் பார்த்தேன்; ஆறுகுமாரர்கள் அதைச் சுற்றிக்கொண்டிருந்தார்கள்; அந்தச்சக்கரம் யாது? ஒருபுருஷனையும் கண்டேன்; அவன்யார்? ஒரு பெரிய குதிரையையும்பார்த்தேன்; அது யாது? வழியிற்போகும்போது நான் ஒரு வ்ருஷபத்தைப்பார்த்தேன்; அதன்மேல் ஒருபுருஷன் ஏறிக்கொண்டிருந்தான்; அவன் மரியாதையுடன், 'உதங்கா! இந்த வ்ருஷபத்தின் கோமயத்தைப் பக்ஷணம்செய்; உன் உபாத்தியாயரும் இதைப்பக்ஷித்திருக்கிறார்' என்று அன்புடன் எனக்குச் சொன்னான். அவனுடைய அந்தச் சொல்லால் அந்தவ்ருஷபத்தின் கோமயத்தை நான் உட்கொண்டேன்; அவன் யாவன்? இவையெல்லாம் இன்னவையென்று நீங்கள் உபதேசிக்க விரும்புகின்றேன்' என்று உபாத்தியாயரைக் கேட்டார். அவரால் இவ்வாறு கேட்கப்பட்ட உபாத்தியாயர், 'நீ பார்த்த இரண்டு ஸ்திரீகள் [2] தாதாவும் [3] விதாதாவுமாகிய இரண்டுதேவதைகள்; கறுப்பும் வெளுப்புமாகிய நூல்கள் இரவும் பகலும்; பன்னிரண்டு ஆரக்கால்களுள்ள சக்கரத்தைச் சுற்றிக் கொண்டிருந்த ஆறுகுமாரர்கள் ஆறுருதுக்கள்; பன்னிரண்டு ஆரங்கள் பன்னிரண்டுமாதங்கள்; சக்கரம் வருஷம்; அந்தப்புருஷன் பர்ஜன்யனென்றுசொல்லப்பட்ட மேகதேவதை; அந்தக்

---

1 பிழையில்லாமையால் என்சாபத்தினின்றும் தப்பினையென்பது வேறுபாடம். 2 உண்டாக்குவது. 3 பலமாறுதல்களைக் கொடுப்பது.

குதிரைதான் அக்னி ; நீ வழியிற்போகும்போது கண்ட வ்ருஷபம் ஐராவதமென்னும் சிறந்தயானை ; அதன்மேல் ஏறியிருந்தபுருஷன் இந்திரன் ; நீ சாப்பிட்டவ்ருஷபத்தின்கோமயம் அமிர்தம் ; அதனாலேதான் நீ அந்த ஸர்ப்பலோகத்தில் அழியாமலிருந்தாய்; அந்தப்பகவானாகிய இந்திரன் எனக்கு ஸ்நேஹிதன் ; உன்னிடத்தில் தயையினால் இந்த அனுக்கிரஹத்தைச்செய்தான் ; அதனாலேதான் நீ மறுபடியும் குண்டலங்களைப்பெற்றுக்கொண்டு வந்தாய் ; ஸௌமுகனே ! இனிப்போகலாம் ; உனக்கு அனுமதிகொடுக்கிறேன் ; நீ மேன்மையை அடைவாய்' என்றுசொன்னார்.

உபாத்தியாயரால் விடைகொடுக்கப்பட்ட அந்த மஹிமைபெற்ற உதங்கரிஷி தக்ஷகன்மீதுகோபங்கொண்டு அவனுக்குப் பிரதிசெய்ய எண்ணமுள்ளவராய் ஹஸ்தினாபுரத்திற்குப் புறப்பட்டார். அந்தப் பிராம்மணஶ்ரேஷ்டராகிய உதங்கர், விரைவாக ஹஸ்தினாபுரம் சென்று ஜனமேஜயராஜரைச் சந்தித்தார். தக்ஷசிலாநகரத்தில் முன்னேயிருந்தவரும் வைராக்கியமுள்ளவரும் தோல்வியடையாதவரும் நல்லஜயசாலியுமான ஜனமேஜயமகாராஜர் மந்திரிகளாற் சுற்றிலும் சூழப்பட்டிருப்பதைக்கண்டு அவருக்கு முதலில் முறைப்படி ஜய ஆசீர்வாதங்களைச்சொல்லி, அவருடைய ஸந்தோஷகாலத்தில் அழகான பதங்களோடுகூடிய வாக்கினால், 'ராஜஶ்ரேஷ்டனே ! நீ செய்யவேண்டியகாரியம் வேறிருக்க மற்றொன்றைச்செய்வது சிறுபிள்ளைத்தனம்போலிருக்கிறது' என்று சொன்னார். அந்தப் பிராம்மணர் இவ்வாறுசொல்ல, ஜனமேஜயராஜர், பிராம்மணோத்தமருக்குக் கிரமப்படி பூஜைசெய்து, 'இந்தப்பிரஜைகளைப் பரிபாலனம்செய்வதனால் என்னுடைய க்ஷத்திரியதர்மத்தைக் காப்பாற்றி வருகிறேன் ; நான் இப்போது செய்யவேண்டியதென்ன ? நீர் என்னகாரியம் பற்றி வந்திருக்கிறீர் ? அதைச்சொல்லும்' என்றார். அந்த ராஜஶ்ரேஷ்டர் இவ்வாறுசொன்னபிறகு, புண்ணியஞ்செய்தவர்களிற் சிறந்தவரான அந்தப் பிராம்மணோத்தமர் தாழ்வில்லாத ஸ்வபாவமுள்ள ராஜாவைப்பார்த்து, 'ராஜாவே! உனது சொந்தக் காரியத்தையே செய்துகொள் ; அரசர்களுக்கெல்லாம் அரசனே ! உன்பிதாவைக்கொன்ற துராத்மாவான தக்ஷகனென்னும் ஸர்ப்பத்திற்குப் பிரதிசெய்யவேண்டும் ; சாஸ்திரோக்தமான கிரியைசெய்ய இது ஸமயமென்று நான் நினைக்கிறேன் ; அரசனே ! ஆதலால், மஹாத்மாவாகிய உனது அந்தத் தந்தைக்கு மரியாதைசெய் ; ஏனென்றால், உன்பிதாவாகியராஜா அபராதம் ஒன்றுமில்லாமலே கெட்ட எண்ணமுள்ள அந்தத்

தக்ஷகனுற் கடிக்கப்பட்டு இடியினுல் வீழ்த்தப்பட்ட மரம்போல மரணமடைந்தார். இழிவானஸர்ப்பமாகிய தக்ஷகனென்னும் பாபி பலமும் கர்வமும் மிகுந்து செய்யத்தகாததைச்செய்தான்; அவன் ராஜரிஷிவம்சத்தை ரக்ஷிக்கிறவரும் தேவதைக்கு ஒப்பான அரசருமாகிய உன்பிதாவைக் கடித்தான்; அந்தப்பாபிஷ்டன் உன்பிதாவினிடம் போக விரும்பிய காசியபரையும் தடுத்தான்; மஹாராஜாவே! அந்தப்பாபியை ஸர்ப்பயாகத்தில் ஜ்வலிக்கிற அக்கினியில் ஹோமஞ்செய்யவேண்டும்; அந்தஸர்ப்பயாகம் சீக்கிரமாகச் செய்யத்தக்கது; ராஜாவே! இப்படிச்செய்தால் உன்பிதாவுக்கும் மரியாதைசெலுத்தினவனுவாய்; எனக்கும் மிகப்பெரிய பிரியமானகாரியத்தைச் செய்ததாகும்; பூமிக்குரக்ஷகனே! மஹாராஜாவே! குற்றமற்றவனே! அந்தத்துராத்மா குருதக்ஷிணைக்காகப்போன என்னுடைய கார்யத்திற்கும் விரோதம்செய்தான்' என்று சொன்னுர்.

இதுகேட்ட அரசர், உதங்கர்சொல்லாகிற நெய்யினுல் அக்னியைப்போல் ஜ்வலித்துக்கொண்டு தக்ஷகன்மீது கோபமடைந்தார். பிறகு, அவ்வரசர் மிகுந்த துக்கத்துடன் தம்மந்திரிகளைப்பார்த்து உதங்கர் முன்னிலையிலேயே, தம்பிதா ஸ்வர்க்கம்போய்விட்டதைப்பற்றிக் கேட்டார். அந்தராஜஸ்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயர், பிதா மரணமடைந்த விதத்தை உதங்கரிடம் கேட்டபொழுதே, துக்கத்தினுலுண்டான கண்ணீரினுல் நனைக்கப்பட்டவரானுர்.

பௌஷ்யபர்வம் முற்றிற்று.

நான்காவது அத்தியாயம்.